Kaartavond

door Cissy van Marxveldt

Wij zaten bij de Verhagens op de veranda. Lex Verhagen en Kees, mijn man, rookten en bespraken politieke kwesties. Emmy Verhagen schonk thee, op de haar eigen bevallige manier, en ik lag achterover in mijn stoel en keek uit over de bedauwde, mystieke velden, die zich uitstrekten in eindelooze verte, naar het mij toescheen. Emmy had mij juist een lange verhandeling over Jans, haar dienstmeisje, gegeven, die zeer brutaal was, volgens Emmy's beweren, maar die ze hield, omdat ze zoo keurig werkte, en zij, Jans, zoo dol op kleinen Joost en Baby was. Nu interesseeren lange verhalen over dienstmeisjes me nooit; mijn eigen meisje heb ik al tien jaar, ze tyranniseert me een beetje, maar ik laat haar rustig heur gang gaan. Van Emmy's gesprek bleef dan ook niets anders in mijn ooren hangen, dan dat „ze zoo veel van kleinen Joost en Baby hield."

Ik had géen kleinen Joost en géen Bébé, en dien mooien nazomer-avond, uitstarend over de velden, voelde ik mijn gemis intenser dan ooit. Ik rilde even.

„Hè, ik kan niet tegen den herfst," zei ik. „Ik voel me dan altijd zoo vréeselijk down."

„Och," zei Emmy, mij m'n kopje thee toeschuivend.

„Wàt beweerde jij daar Coba?" vroeg Lex plotseling wèg uit zijn politiek gesprek.

„Dat ik den herfst zoo vervelend vind," varieerde ik mijn woorden van straks.

„Ja, die lange avonden," stemde Kees in. „Soms wel een crime hoor! Vooral in zoo'n negorij als hier."

„Hé zeg, weet je wat?" begon Lex animeerend. „Daar krijg ik een idee. Wanneer we eens een kaart-avondje organiseerden, wij viertjes, de eene week bij ons, de volgende bij jullie. Hoe vin-je dat?" — Zijn scherp, baardeloos, Engelsch gezicht, leek levendiger dan anders, zijn half-opgerookte cigaret gooide hij achteloos weg in den tuin, en zijn heele houding was die van iemand, die net een verbazend goed voorstel geopperd heeft. —

„Ja," zei Kees, „daar zeg je zoowat. Tenminste als de dames. . . ." en hij keek naar Emmy.

„Hé ja, leuk, dolletjes," zei deze, haar blonde hoofdje wat op zij. Ik vermoedde, dat ze wist, hoe de laatste stralen van den avondzon heur haar goud deden glanzen, en dat ze wist, hoe ze al wat vrouwelijk, lieftallig en bekoorlijk was, personifieerde. En dus poseerde ze nu als jonge, mooie, verwende vrouw! Ik voelde me oud en onaantrekkelijk naast haar.

„En wat denk jij ervan Coba?" vroeg Lex.

„Ik ken geen enkele kaart," zei ik heel eerlijk. — Later, op weg naar huis, heeft Kees zijn hooge ontevredenheid te kennen gegeven over mijn lustelooze houding. En over mijn saai: „Ik ken geen énkele kaart." Wat drommel, dat kon je toch leeren, dat was toch geen heksenwerk! Er zat geen grein fut in me . . . . .

Lex zei in veel beminnelijker woorden, dat kaarten heel gemakkelijk was, dat we nu niet direct zouden gaan whisten, maar eerst met een gemakkelijk spelletje beginnen. . . en dus stemde ik toe, trachtend ook geanimeerd te schijnen.

„Weet je wat Coba," zei Lex plagend, „Kees leert je de kaarten te voren. Je zult zien hoe aardig hij het je zal uitleggen."

Ik, Kees door en door kennende, kon haast niet glimlachen om het flauwe plagerijtje . . . . .

Emmy, haar hoofd nu in beide handen gesteund, zei vleiend tegen Lex: „En jij geeft mij nog wel eenige instructies, hè mannie?" — „Zeker vrouwtje," zei Lex, in haar rose oortje knijpend.

„En," Emmy lachte jolig, „we moeten ook een naam hebben voor onze club."

„Door liefde saamgebracht," declameerde Lex.

„Schei uit," zei ik, wéer eerlijk.

„Hè nee, niet zoo theatraal," viel Emmy me bij.

„Onderling genoegen," opperde Kees.

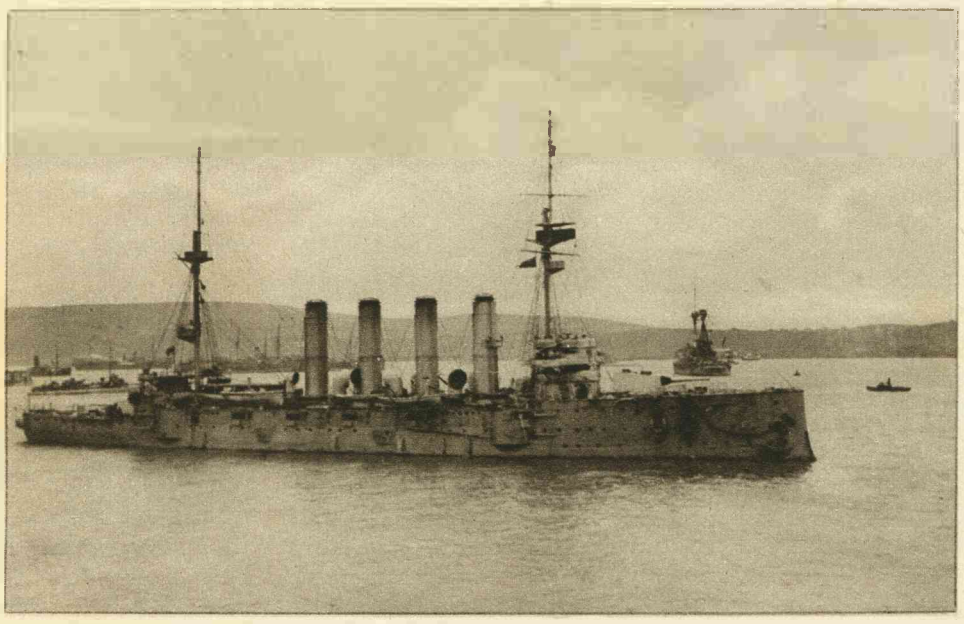
„Ook niet leuk," vond ik, me weinig genoegen voorstellend.

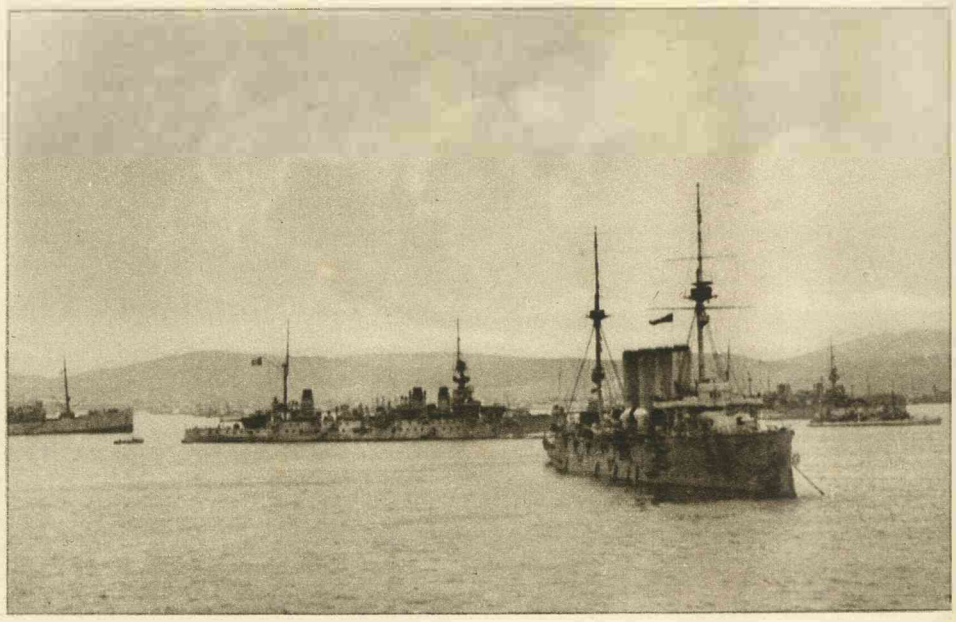
„Bedenk jij dan iets

EEN DROEF WEERZIEN.

Een Galicische boerenvrouw met d'r kind, die bij den terugkeer in haar dorpje haar woning en haar huisraad vernield ziet.

HOE DE HAVEN VAN SALONIKI WORDT BEWAAKT.

Links: Een Engelsche kruiser, die voor de veiligheid zorgt van de ontscheping der troepentransporten. *Rechts:* Engelsche en Fransche oorlogsschepen die de transportschepen met mondvoorraad en krijgsbehoeften, konvooieeren.

OP DE WEGEN IN SERVIË.

Kanonnen, die de Serviërs tijdens den terugtocht hebben moeten achterlaten door den slechten toestand der wegen.